

In memoriam

Albert M. Smeets

13 april 1927 – 15 december 2023

Met Smeets. Dat was meestal het begin van telefonisch contact met Albert. Gekoppeld aan enkele feiten en anekdotes kijken wij graag terug om te vertellen hoe belangrijk Albert is geweest voor heel veel mensen binnen de radiologie en de medisch-specialistische wereld. Was hij een man van een voorbijje tijd? Nee, want hij bleef zeer goed op de hoogte van veel, tot het laatst toe was hij attent, hij wilde echter wel zelf de regie houden. Hij wist alle feiten en herinneringen foutloos te noemen in onze laatste gesprekken.

Het begint in 1950 met de studie geneeskunde in Utrecht. In die tijd schijnt hij een nogal verlegen jongeman te zijn geweest. In het ziekenhuis Sint Johannes de Deo (later bekend als Westeinde Ziekenhuis en thans HMC) is hij van 1955 tot 1960 opgeleid tot radioloog, destijds nog een vak met twee gezichten: radiodiagnostiek en radiotherapie. Deels volgt hij de opleiding vanuit de positie officier van gezondheid, dus als onderdeel van zijn militaire dienst.

Goede eenheid

In 1955 trouwt hij met Zus. Uit dat gelukkige huwelijk zijn twee zoons geboren: Paul en Albert. Vanaf 1960 neemt hij deel aan de maatschap Radiologie van het Westeinde Ziekenhuis, eerst met Charles Sassen, zijn opleider, later met Frits Berger, George van Dorssen, Piet Jongsma, Peter Hoogland, Johan

Sellink en beide auteurs van dit IM. Albert bouwt de afdeling en de maatschap letterlijk uit en op tot een zeer goede eenheid; de afdeling krijgt, mede door de fraaie nieuwbouw, een centrale positie in het ziekenhuis. De komst van computertomografie en echografie, en de potentiële waarde van beide technieken, herkent Albert al vroeg. Deze geven extra impulsen aan de afdeling en het werk. Maten krijgen veel ruimte om zich te ontplooiën, mooi werk af te leveren en te publiceren, tot en met meerdere promoties toe! Uit ervaring is bekend dat Albert, ook bij het zoeken naar een nieuwe maat, de regie duidelijk in eigen hand houdt. De 'gevraagde' sollicitant krijgt na de bekende rondleiding en gesprekken meteen ook een onderhoud met de directeur van het Westeinde Ziekenhuis en wordt zodoende als het ware naar binnen gezogen (om hem inderdaad later op te volgen als opleider).

Erelegpenning

De rol van Albert in zijn ziekenhuis en dokterswereld? Groot en belangrijk. Niet alleen was hij de grondlegger van de succesvolle maatschap Radiologie, hij zag ook welke grote ontwikkelingen in het gehele vakgebied kwamen. De inbreng van Albert binnen de NVvR en de medisch-specialistische wereld in Nederland, was groot. Inclusief het voorzitten van een Europees radiologiecongres in Amsterdam. Het werd de basis van de door hem gedragen Erelegpenning en later het Erelidmaatschap van de Nederlandse Vereniging voor Radiologie, een zeer zeldzame combinatie. Maar er was veel meer. Dat blijkt onder andere uit het feit dat hij Ridder in de Orde van Oranje Nassau werd in 1991 bij zijn afscheid uit het ziekenhuis. Bij de motivatie van elk eerbetoon aan Albert kwamen al deze aspecten diepgaand naar voren.

Grote verdiensten

Want de verdiensten van Albert zijn veel, groots en langdurig geweest, niet alleen voor de eigen afdeling, het eigen ziekenhuis of de Haagse dokters, maar zeker ook landelijk en internationaal: veel aandacht voor de kwaliteit van opleiding en opleiders, van tarieven en technieken, inrichting van afdelingen en altijd contact houden met en belangstelling hebben voor *zijn* oud-assistenten. Albert heeft een groot aantal functies vervuld. Hij was altijd bezig in het veld van en rondom de radiologie. Ontelbaar vaak reizende naar Utrecht. Het gevolg, dan wel het resultaat, van zijn onwaarschijnlijk grote netwerk en zijn brede kennis en inzichten, vaak eindigend in gevraagd (maar ook ongevraagd) advies aan vele collegae. Hij werd breed gezien als wat je nu noemt: 'een hele grote'. Albert was veeleisend, maar gaf ook heel veel 'terug'. Het eindresultaat was buitengewoon goed en groot.

Regie houden

Altijd attent, maar wel de regie in eigen hand houdend. Als laatste voorbeeld:

een eerste dag in het Westeinde Ziekenhuis januari 1986. Flinke stapel werk toegeschoven gekregen. Snel aan de slag. Uiteraard was bekend dat de maatschap iedere dag om 10.00 uur gezamenlijk koffiedronk. Maar toch nog maar even doorbuffelen. Om 10.05 uur telefoon van Albert: met één woord **koffie**. Ja, ik kom. Om 10.10 uur weer Albert aan de telefoon: **Ik zei toch: KOFFIE**. Dus direct aan de koffie gegaan. De regie dus. Albert had vaste patronen, zoals bij de dagelijkse gezamenlijke lunch, maar het resultaat van dat alles was: een perfecte afdeling in goede sfeer. Zijn bijdrage 'rondom' is legendarisch groot, werd ook met humor gedragen. Kortgeleden zei hij terecht: *Ik ben nu even lang met pensioen als dat ik gewerkt heb*. Ook na zijn reguliere pensionering bleef Albert actief. Onder andere door vele waarnemingen op Aruba, waar 'De West' altijd al op veel belangstelling van Albert heeft kunnen rekenen.

Geestelijke scherpheid

Oud worden voelde voor Albert als een

zegen, maar soms ook als een last. Na het overlijden van Zus, ruim 25 jaar geleden, ontstond een nieuwe, derde fase in het leven van Albert. De ontwikkeling van zijn kinderen, kleinkinderen en achterkleinkinderen gaf nieuwe impulsen. Zijn laatste levensfase was niet eenvoudig, al speelde hij tot op zeer hoge leeftijd golf, maar werd – met ondersteuning – toch in eigen regie dapper volstaan met grote geestelijke scherpheid. Tot op het laatst genoot Albert van elk intermenselijk contact en van de vele verhalen over het verleden. Hij vertelde met plezier zijn vele anekdotes, over de afdeling, over het ziekenhuis en de medische wereld, eigenlijk over 'de hele wereld'.

Het is een eer om Albert bijna vijftig jaar gekend te hebben en met hem te hebben mogen samenwerken. ■

Lucas Kingma

Julien Puylaert

Mede namens de oud-collega's en de oud-assistenten